

רחל ביידר ז"ל

(נולדה ב1 באוגוסט 1942 – נפטרה ב27 בפברואר 1986)

הכרתי את רחל ז"ל, אהבת חיי, בשלהי 1962 בעת שליחותי התנועתית בברזיל. כשליח, קיבלתי פנייה מפעילות נעמ"ת מהעיר "סנטו אנדרה" שליד סאן פאולו במטרה לטפל במשפחה המעוניינת לעלות לישראל – שני ההורים, שני בנים מתבגרים וצעירה בת 20. במטרה להפנות את ההורים לירושלים, ליד קרובי משפחה, את הבנים לעליית הנוער והבת הצעירה לברור חיל.

בביקורי הראשון אצל המשפחה, הכרתי את רחל ובהמשך, כל תשומת ליבי היתה מופנת אליה – בחורה מקסימה, יפה, עיניים ירוקות-כחולות, לחיים אדמדמות, שיער קצר, חיוך עדין וכובש, נעימה, עדינה וצנועה.

תוך כדי ביקורי אצלם, הכרתי יותר ויותר את סיפור המשפחה – במקור, כמהגרים הגיעו לברזיל ישר לעיר מאוד מרוחקת מהמרכז "ברנרדיניו דה קאמפוס" ולמרות שהיו המשפחה היהודית היחידה בעיר, שמרו על המסורת הדתית בצורה אדוקה.

שם נולדה רחל ב1942 ולצערם, נפטרה אימם עקב מחלה קשה, 9 חודשים אחרי היוולדה. לתקופת מה, רחל כתינוקת, הועברה לקרובי משפחה בעיר אחרת ובהמשך חזרה אל האב שבינתיים התחתן שנית. על אף הנסיבות, לרחל היתה ילדות יפה ושקטה עד ללימודי התיכון, כאשר ההתרחקות מסביבה יהודית הדאיגה את ההורים וכך החליטו לעבור ל"סנטו אנדרה" ובה קהילה יהודית גדולה.

רחל סיימה בהצטיינות את החטיבה העליונה עם תכנית להמשיך לימודים אקדמיים. בינתיים עבדה כמזכירה במפעל גדול בעיר, יצרה קשרים חברתיים טובים מאוד וכמו כן, היתה מאוד מסורה למשפחה.

במהלך 1963 הקשרים ביננו התהדקו מאוד. אמנם, בשלב מסוים, אצל ההורים חל שינוי שהביא לדחיית תוכנית העליה לזמן בלתי מוגבל.

לאחר חודשים של התלבטויות וחיפושי דרכים, החלטנו להתחתן, להישאר זמן מסוים ובהמשך לעלות.

חיי הנישואים היו מאושרים, הקשר ביננו מקסים – לאה נולדה ובהמשך יהל, דליה ויהונתן. פעלתי כמחנך בבי"ס יהודי ורחל עבדה כגננת. תקופה יפה ומאושרת כאשר העליה עמדה כל הזמן ברקע, עד נקודת הבשלות.

עם בואם לברזיל של אדית וצבי חזן לשליחות של מחלקת העליה, התוכניות שלנו קיבלו צורה ממשית ובתחילת 1971, עלינו כולנו לברור חיל כמשפחה גדולה.

ההסתגלות של רחל לצורת החיים הקבוציים היתה טובה מאוד – היא למדה עברית, עבדה במערכת החינוך, ייצרה חוג ידידות וספגה בצורה מדהימה את הרוח הישראלית בעיקר דרך השירים העבריים שמאוד אהבה.

הנקודה הקשה היתה הלינה המשותפת, אליה לעולם לא הסתגלה.

התכונה הבולטת ביותר אצל רחל היתה – האימהות – ומעבר מהוויה משפחתית מאוד קרובה למסגרת של לינה בבתי הילדים היתה קשה. למרות קושי זה, ניהלנו חיים מאושרים ויפים.

מחלתה הופיעה באכזריות בגיל צעיר – רחל היתה בת 36 והמחלה נמשכה 8 שנים בהן התמודדה בגבורה ובאומץ. רחל לא התלוננה ולא נכנעה. היה לה כוח אדיר ולמרות הקושי הפיזי, תשומת ליבה כל הזמן היה מופנה למשפחה, לילדים...

רחל לא זכתה לחיות ליד המשפחה המקסימה שנוצרה בשנים שלאחר פטירתה ואולי... היא מסתכלת מלמעלה, מחייכת ושומרת על כולנו...

לאה, ברלב, אביעד, איתמר ואלעד

יהל, דורון, שי, שחר ואיתי

דליה, ציון, יובל, עומר ונועה

יהונתן, אורה, נגב, ניב ויה-אור

לרחל היה הרגל מאוד יפה ומרגש, מידי לילה לפני השינה היתה קוראת פרק מהתנ"ך ומצאנו, דרך הסימניה, את הפרק האחרון שקראה, בספר "משלי" –

"אשת-חיל מי ימצא" ...
"קמו בניה ויאשרוה
בעלה ויהללה
רבות בנות עשו חיל
ואת עלית על-כלנה
שקר החן והבל היפי
אשה יראת-יהוה היא תתהלל
תנו-לה מפרי ידיה
ויהללוה בשערים מעשיה"

פסוק שכל כך מתאים לאישיותה המקסימה...

יהי זכרה ברוך

בובי - יוני 2008

תמונה אחרונה של רחל ז"ל והמשפחה